

Kỷ niệm với BS Tôn Thất Niệm (vừa mất)

Trần Thị Vĩnh Tường

Năm 1956-62, gia đình tôi nã ở Saigon nã ở Đà Lạt. Ba tháng hè bố cho mấy chị em lên Đà Lạt, 35C đường Thống Nhất, xóm nhà Địa Dư. Hai nhóc có một trò chơi thên tiên là lao từ dốc xuống chân đồi, đoạn cuối hên Than Thở vâng người tha hên hò hét. Một thên tiên khác, buổi tối bố cho lên xe traction đi mua bánh mì nóng. Ngoài trời lạnh run cầm cập nhưng trong ánh điện vàng và hơi ấm từ lò nướng, ổ bánh mì vàng giòn thơm và rất nóng trong áo, thiên thên trên trời nhìn xuống suýt soa lác cở mặt rụt rè xin nã cái, em trai bố cho ngay.

Một tối, mang bánh mì về mở cho hay anh Niệm vừa mới ghé cho trỏ con chocolat ăn với bánh mì. Chocolat lúc đó đắt lắm, không bao giờ ăn thên thuê đâu nhé. Lần đầu tiên ăn bánh mì nóng kẹp chocolat chẩy tan.

Một hôm, “anh Niệm” cùng người bạn đến bố tôi đi hát. Lúc đó tôi chưa hát sỏi nhưng gia đình ai cũng hát. Nêu trời sinh ra bố tôi giỏi cơ khí đến nỗi chỉ nghe tiếng máy xe bị hỏng hư cái gì, thì cũng phú cho ông một giọng hát ma chê quỷ hờn. Ông bảo “Ma cũng phải sợ ba” thì tôi tin răm rắp.

Bố tôi thích hát “Gạo Trứng Trắng Thanh” của Hoàng Thi Thơ cặp Ngọc Cẩm- Nguyễn Hữu Thiệt nổi tiếng hát với giọng Quãng mà người Đà Lạt ưa lắm. Ông cũng phát âm giọng Quãng “gạo trứng tong mà nên duyên mạng mà...” mà mẹ tôi tởm tợc cho là “duyên đáng khó tở”.

Còn hai chị véo von Ngày Vội của Hoàng Giác

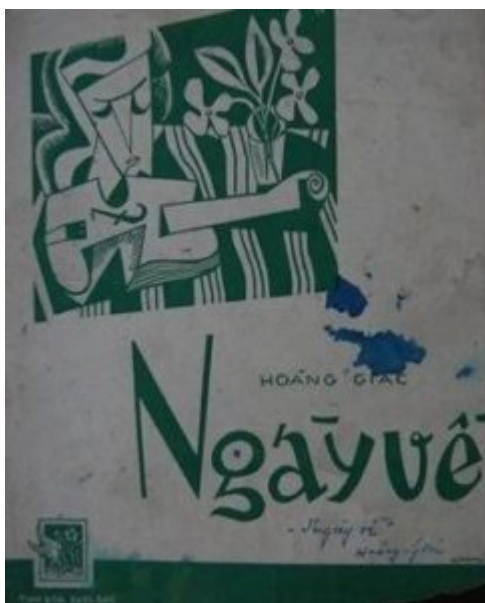
“Năm tháng phai mờ lời hẹn ước – trong gió sương hình người
tình mơn

Oán trách ai quên lời thề lúc ra đi thôi ước mơ chi ngày mai”

Nên khi chú Niệm hát thì chị lộp lỏp nhòm theo.

“Trông bên phương mờ hàng lệ thắm – mơ đến em một ngày đến em

Nhớ phút chia phôi cùng ai dứt đau thương tìm đến em nay còn
đâu”

Giọng ông bùi hùi chậm rãi, trầu mồm tha thiết như tia nhìn cũng không vào ai mà gọi không không. Vài sau, nghe Anh Ngọc, Duy Trác và mới đây Trọng Tín hát Ngày Vài, thì tôi càng tin chắc rằng bài hát này hợp với giọng đàn ông, chất giọng của người có sự ân cần và từ tâm trong sâu thẳm... mà... đàn bà (chúng tôi) đôi khi... thiêu (Amen)

Ba tôi là công chức nên hai năm sau đi đi tỉnh khác. Từ đó, không bao giờ gặp lại chú Niệm và cũng không biết ông là bác sĩ Tôn Thất Niệm. Ở California trong một buổi tiệc, khi ông cất tiếng thì đúng giọng nói ngày xưa. Người ta có thể thay đổi, kẻ có giới phôi thối mĩ, trừ giọng nói. Chắc ông không nhớ bé con áo len đỏ “tròn như một cuộn len”.

Ba tôi khuất đã 20 năm, chị Tư tôi mất 11/2015. Nhạc sĩ Hoàng Giác vừa qua đời tháng 9/2017. Và hôm nay, Tôn Thất Niệm.

Là bác sĩ, ông dư biết cả sự chết cũng có ích cho đời sống, thay thế già nua kiệt quệ bằng trẻ trung tươi mát.

Là nghệ sĩ, ông cũng biết cái chết là phát mình vĩ đại nhất mà thượng đế trên cao ban cho loài người

Trẻ con như tôi còn điên cuồng tin là những tài hoa không chết, sẽ còn sống nhiều trăm năm nữa vĩnh cửu ở đâu đó trong ký ức của những người muộn nhớ.

Sẽ đến chào ông lớn cuối. Chào người tình nhân của trí tuệ.

Cũng chào Tuổi Thơ chào Đà Lạt, chào Bà của con, Chị của em... cùng

“Nhập chén men say còn vương bóng quê hương đừng bước tha

hương lòng đau ...”

ÔI NHỮNG NGƯỜI TÌNH NHÂN TRÍ TUỆ ...

NĂM THÁNG CÓ PHAI MỜ LỜI HẸN ƯỚC...?

Rồi ra sẽ gặp nhau cớ đây mà...

“Lung trời âu yếm bay tìm đàn

Lòng nguyện giờ đây quên quên hết”

15/11/2017

*ÔI NHỮNG NGƯỜI TÌNH NHÂN TRÍ TUỆ ...NĂM THÁNG CÓ PHAI MỜ LỜI
HẸN ƯỚC...? Năm 1956-62, gia đình tôi nãa ở Saigon nãa ...*

Posted by [Vinh Tran](#) on [Wednesday, 15 November 2017](#)

[Bác sĩ Y Khoa Tôn Thất Niệm](#)